

**Menhely Alapítvány Fedél Nélkül Művészeti Pályázat
Különdíj 2016.**

Pollák László: Tudósítás Mihály arkangyal budapesti látogatásáról
(rövidített változat)

Az Úristen egyszer csak megunta, hogy Magyarországról egymásnak homlokegyenest ellentmondó hírek érkeznek. Egyfelől csupa örvendetes jelentés, úgymint: Magyarország jobban teljesít, nő az életszínvonal, az emberek boldogok, csökken a munkanélküliség, a bűnözés és bekerült az alkotmányba a keresztény nemzeti identitás védelme. Másfelől azonban szomorú, sőt, vérlázító dolgokról szólt a fáma: elviselhetetlen a nyomor, a lakosság egy százaléka hajléktalan, több mint harmada mélyszegénységben tengődik, az emberek mogorvák, depressziósok, és évente egy kisvárosnyi lélekkel fogy a népesség, rengetegen menekülnek külföldre. Magához rendelte tehát Mihály arkangyalt, parancsba adta neki, tegye le szárnyait, lángpallosát, változzon át egyszerű, szürke egérré, akarom mondani, egyszerű, szürke emberré (csak semmi feltűnés), hogy legott induljon Budapestre kideríteni szintiszta, makulátlan igazságot.

Az áruhás Mihály arkangyal meg is érkezett 2016. szeptember 30-án hajnalban a Kelenföldi pályaudvarra. Huszonnégy órányi időt kapott, egy valamirevaló főangyal ennyi idő alatt játszva kiderítheti, mi a való és mi a hamis – vélték az égiek. Leballagott a peronról az aluljáróba, ahol több volt a vízszintesen tartózkodó, hortyogó lélek, mint a függőleges testtartású, dolga után látó. Mihály éppen indult volna felfelé, amikor az egyik pokróc alól két kócos emberfej bukkant elő, majd lassan előkászálódott rozoga testük is. Nyomban megszólította őket:

- Hová utaztok, gyermekeim az Úrban?
- Mi van, mi van?
- Honnan hová igyekeztek, és mért kellett itt megszakítani az utazásotokat?
- Sehová sem utazunk. Még hogy utazás, olyan drága dologra nincs nekünk pénzünk!
- Hát akkor miért itt alszotok, miért nem mentetek haza?
- Haaazaaa?! Hová haza?!
- Nincs otthonotok? Ez lehetetlen! Isten valamennyi teremtményének van otthona! A csiga a hátán hordozza a házát, a róka, a borz odút és magának, a madarak fészket raknak. Ti talán lusták vagytok házikót építeni?
- Építkezni?! Miből, és hová?! Minden talpalatnyi földnek van tulajdonosa, tehát először is venni kellene egy darabot, aztán építési engedély és tervrajz is szükséges, persze mindkettő pénzbe kerül, az építőanyag is borzasztóan drága, mesterembereket kell felfogadni jó pénzért, bútorokat vásárolni, mindez sok-sok pénzbe kerül. Az állatoknak, madaraknak könnyű, ők szabadok, az ember viszont rabszolga, a pénz rabszolgája, tudhatnád, hogy így van, te idióta. Honnan jöttél, te hülye, a Marsról?!
- Én Mihály arkangyal vagyok és a mennyországból jöttem. Azt tanácsolom nektek, forduljatok Jézus Krisztushoz, ő megsegíti a rászorulókat.
- Takarodj a bűdös francba, nem hittérítőkre, hanem megfizethető bérlakásokra van szükségünk!

Egyre inkább úgy érezte, Magyarországon nagy a baj, de azért mégse akkora, hogy Istennek be kellene avatkoznia. Néha igen furcsa dolgokat látott, mint például az a család a piros lámpánál. Apa,

anya, köztük öt év körüli kicsi lány. A felnőttek a telefonjukkal voltak elfoglalva, a gyerek terpeszben állt köztük, egyik lába szorosan az apja, másik az anyja lába mellett, de azokat zavarta a dolog, kicsit arrébb húzódtak, aztán megint, a gyerek viszont újra és újra a lábuk mellé csúsztatta a sajátját, míg végül szabályos spárgát nem csinált. És sírva fakadt. Az apja talpra rántotta, az anyja rászólt, hogy ne idétlenkedjen, és mindketten megint a telefonjukat babrálták. Zöldre váltott a lámpa, a szülők elindultak.

Déltájban a Dankó utcában hosszú, rosszul öltözött emberekből álló sort fedezett fel, megtudta: hajléktalanok várják az ingyenkonyha nyitását. Ment tovább. A Mátyás tér egyik kapualjában fiatal lány álldogált miniszoknyában. Amikor az ég álruhás küldöttje odaért, a lány szétnyitotta kabátját, megmutatta meztelen felsőtestét, gyönyörű melleit. Mihály elkezdte a leányt megtéríteni: ékes szavakkal ecsetelte a pokol kínjait, édes szavakkal a mennyország boldogságát, és természetesen megesküdött arra, hogy Isten határtalanul jó és kegyelmes, és a megtért bűnösöket mennyei malaszt várja, ha tiszta szívből megbánják bűneiket. De előkerült a ringyó stricije, aki minden teketória nélkül egyszerűen leütötte, aztán lábánál fogva a tér sarkáig húzta az álruhás főangyal.

A megalázott égi küldött eltámolygott a Népszínház utcáig, beesett az első kocsmába mosakodni. Elővette húszezresekkal tömött pénztárcáját, nyomban a barátja lett mindenki. Felajánlották, hogy annak a szemétládanak, aki őt megverte, kitapossák a belét csekély negyvenezerért.

Amikor magához tért, késő este, a Városligetben találta magát, egy padon feküdt. Nagy nehezen feltápászkodott, borzasztóan éhes, iszonyúan szomjas volt, pénze viszont nem volt. Most értette meg, mit is jelent az, amit hajnalban a csöves mondott neki: az ember rabszolga, a pénz rabszolgája. Egészen a Blaha Lujza térig gyalogolt, közben kéregetett, de senki sem szánta meg egyetlen fillér erejéig sem.

Rettentően fáradt, fásult és szomorú volt. Leült az aluljáróban a kőre, hátát a falnak támasztotta. Pár perccel később egy hajléktalan telepedett mellé, vastag takarókat, párnát varázsolt elő egy kofferből és megágyazott magának.

– Fogadni mernék, kezdő csövi vagy te.
– Ááá, neem, csupán ezt az éjszakát mérte rám az Úr, reggel mehetek haza!
– Haza?! Hová haza, te buta, hát hol laksz?
– Megyek fel a menny... megyek haza a menny...
– Nos, öcskös, hová haza?
– Megyek vissza a menyasszonyomhoz – nyögte ki végül Mihály.
– Na, már megint itt vannak a jagellók.
– Kik vannak itt? – nézett körül a Misikévé züllött Mihály arkangyal.
– A jagellók. Fakabátok. Zsaruk. Zsernyákok. „Örzünk és védünk” a jelszavuk, de a bűnözők hajkurászása helyett bennünket, szerencsétlen, nincstelen hajléktalanokat zaklatnak naponta többször is, mintha a mi bűnünk lenne, hogy szegény az egész ország.
– Mi a neve?
– Mihály arkangyal vagyok.
– Na, ne szórakozzon itt nekem! Hogy hívják!!
– Mihály arkangyal vagyok a mennyországból, azért küldött a Mindenható Úristen a Földre, hogy...

Hatalmas pofont kapott. Lerepült a székről. Záporoztak a kérdések és a nyaklevesek. „Mi a neve? Mikor született? Anyja neve? Hol lakik?” Semmire sem válaszolt.

Az Úr bosszankodva vonta össze szemöldökét. Kevés ideje volt, az Androméda-ködben kitört a bolygók között a háború, a Tejútrendszer középpontjában, a fekete lyuk közvetlen közelében még nagyobb baj történt: leitták magukat az óriási naprendszerek, imbolyognak, tántorognak, félő, hogy tömegesen zuhannak bele abba a fránya feneketlen fekete lyukba.

– Idefigyelj, Mihály, huszonnégy órát töltöttél ott, tessék végre nyilatkozni: mi az igazság, mi a helyzet odalent, be kell avatkoznunk Magyarországon, avagy sem?

– Fogalmam sincs, Mindenható Uram – vonogatta vállait Mihály.

– Ne bosszants, mert lefokozlak közangyallá! Javasolj már végre valamit!

– Azt javaslom, küldjünk le hosszabb időre egy légiónyi angyalt Gábiel arkangyal vezetésével, hadd vizsgálják meg tüzetesen az egész országot.

– Miért nem mész le te magad megint?

– Jaj, édes jó istenem, engem köröznek Magyarországon, mert megszöktem a fogdából, hogy is mehetnék oda vissza!

– Jól van, menjen hát Gábiel, holnapután hajnalban induljon, két hetet kap, meg légiónyi angyalt a legtapasztaltabbak közül.

Éppen abban a pillanatban, amikor megtörtént az isteni döntés, Budapesten kinyitották a fogda ajtaját, vitték volna az őrizettest kihallgatásra egy keszeg kis öreg őrnagy elé, ám a cella üresnek bizonyult. Azonnal vizsgálatot indítottak, melynek során megállapították, hogy megtörtént a lehetetlennek tűnő dolog, megszöktek a bezárt cellából. Újabb vizsgálatot indítottak, aztán megint, és megint, és azóta is vizsgálódnak, és még sokáig vizsgálódni fognak, hacsak valamelyik illetékes el nem olvassa ezt a tudósítást.